

ХРИСТО ЯСЕНОВ

ПАН

Част 9 от „Рицарски замък“

chitanka.info

*Аз владея ширината на безбрежните простори —
в мене слънцето изгрява и вселената говори!*

*И когато притъмнеят висините ведросини
в теменужната прохлада на затишие и сън,
аз прехвъркам лекокрилен над полета и градини
и събирам боговете с миротворния си звън.*

*И понесени далеко над самотните поляни,
веем вихрени одежди — и над сънните земи
бием медните езици на загадъчни камбани
и пируваме и пеем в напластените тъми.*

*И забравили тъгата на суетностите черни —
в онзи час, когато всичко в примирение мълчи, —
ний танцуваме и пеем из просторите вечерни
и пленително се греем в златолунните лъчи.*

*А когато светло утро издалеко се разведри
и разлее на потоци топли, румени зари,
ний откриваме простора на безбрежията ведри
и събуждаме живота на задрямали гори.*

*И невидимо-самотни приласкваме цветята
и наливаме ги с бисер, руйно вино и роса —
и прехвъркаме далеко, надалеко из полята —
и се губим в ширината на самите небеса.*

*А понесени високо палим слънцето и греем —
греем с топлата отрада на всемирна красота —
и в лъчистата му мрежа ний пируваме и пеем,
пеем гордо — и всемощно благославяме света.*

*Аз владея ширината на безбрежните простори —
в мене слънцето изгрява и вселената говори!*

2

*Кат влюбена щерка зората умира
сред златния трепет на късни лъчи
и вечерен здрач се над мене простира.
Но детската радост безумно прозира
в лазурния поглед на моите очи.*

*Тъмнеят и тръпнат безбрежия сини
и гасне простора от златни зари.
Но в пъстрия губер на моите градини
и в будния трепет на моите долини
невидимо утро гори.*

*И в топлата ласка на вятъра нежен
усещам душата на мира дълбок
и тръпна, кат пролет под покрива снежен —
и аз съм далечен — и много безбрежен —
и аз съм самотен кат бог!*

3

*И в златните полета на къдравата есен,
под грейналите багри на румен златоткан,
аз пея, превъзможнат, предутринната песен
и винаги съм влюбен, и всякога пиян.*

*И в снежните пустини на ледената зима,
под стъкления поглед на белия саван,
аз пея зачарован мелодия любима
и винаги съм влюбен, и всякога пиян.*

*И в звучните градини на блудницата пролет,
сред пъстрите прегръдки на губер разстлан,
аз тръпна под крилата на детския си полет*

и винаги съм влюбен, и всякога пиан.

*И в пладнешкия задух на грейналото лето,
когато тръпне плодът от сокове налян,
аз мирно благославям земята и небето
и винаги съм влюбен, и всякога пиан.*

4

*На много утрини отворих аз вратата,
на много вечери навеях от сънят
и пих на всяко цвете от росата,
и пих на всяка чашка от дъхът.
И в тоя час душата ми е пълна
със цветен прах от всички дървеса:
човек и бог, аз всичко ще погълна,
че слънце дишат мойте небеса.*

*По водна шир понесох аз кораби —
и всяка твар усети моя зов.
И в тъмний град от зверове и раби
запалих слънце — пламък и любов.
И в тоя час небето пак ми шепне,
небето пак ме грее и зове —
и в ласките ми всяка вейка трепне,
че пролет дишат моите ветрове.*

5

*Аз се раждам из вълните на подводия дълбоки
лъчезарен и прозрачен, като светъл маргарит,
и прехвъркам по безкрайни и неведоми посоки —
и под свода необятен на лазурите високи
дигам замъци от злато и въздушен хризолит.*

*Дигам замъци и кули и над мировете пея —
сам вселена и природа — и в природата съм Пан;
ту запален като слънце над безбрежията грея;*

*ту умирам като феникс — и възкръсвам, и живея —
сам горение и слънце и стихиен океан.*

*А в безоблачните сфери, превъзмогнал боговете,
пия нощната прохлада и предпладнешкия зной —
и запълням като тайна всеки миг от вековете —
и в далечните пространства разговарям с
ветровете,
сам желание и буря, и фъртуна, и покой.*

*А в широката си пазва крия всички небосклони —
моят мир е необятен и загадъчно-дълбок.
Мойте пътища завиват по неведоми наклони —
и в безбрежните предели кой би смогнал да догони
моя облак буреносен и желание на бог?*

6

*Сърцето ми в скръбта се не събира:
безбрежен и широк е моят мир.
То трепета на всеки лист разбира,
то слънце е и светла кръгошир.
То слънце е — и в него аз се грея —
самичък бог сред своята самота —
и в песента си страдам и живея,
и в песента ми влюбен е света.*

*От край до край вселената владее
и пъстроцветен вий се моят път;
като небе над мириадите грея,
че в мен умира и самата смърт;
и като ручей светло-бистротечен,
аз напоявам цветните лъки;
и като слънце пламенен и вечен,
аз разтопявам ледните реки.*

*Където мина, пътища чертая,
безоблачен и ведър като ден;*

*във мене е началото и края
и мъката на всеки детски блен;
пред мене е широко и просторно
и пия аз от слънцето зари;
и аз горя и пея неуморно,
че в мойта песен слънцето гори.*

7

*Аз нося живота на детските ласки
и звучния спектър на чудна дъга;
аз нося играта на светлите краски
и тиха нерадост, и топла тъга.
Аз нося лазура на волни простори —
безкрайно далечен, безкрайно дълбок.
През мене и в мене небето говори
и пее душата на вечния бог.
И вечно залутан в пустини безкрайни,
аз нося прохлада и топли лъчи,
че в мене живеят предутрини тайни
и слънцето грее през мойте очи.*

8

*Аз живея в цветната природа
на широка, необятна хижа
и безгрешен като боговете,
крива там съдбата на света.
Моят дух не зная що е болка,
моят дух не знае що е грижа:
аз се раждам светъл като песен
в люлката на всяка самота.*

*Имам аз и шумни водопади,
и балкани шеметни и снежни;
имам житни златокласи ниви
и широки пролетни лъки;
имам топли макови градини*

*и полета сочни и безбрежни,
по които бавно лъкатушат
бистросини езерни реки.*

*Имам аз и люлка от зефири
и дъбрави цветно-къдролести.
В мене всичко живо се възражда,
в мене ваичко мъртво се руши.
И безгрешен като боговете,
аз обичам висините чисти.
аз обичам лунните девойки
и съня на детските души.*

*А в часа на пролетната вечер
в сянката на сферите безкрайни
аз целувам трепетно звездите
и лаская златната луна.
И прегърнал шеметно земята,
аз ѝ шепна вечните си тайни —
тайните, в които лъкатуши
изворът на всяка светлина.*

*Аз живея в цветната природа
на широка, необятна хижа
и безгрешен като боговете,
крия там съдбата на света.
Моят дух не знае що е болка,
моят дух не знае що е грижа:
аз се раждам светъл като песен
в люлката на всяка самота.*

9

*Стихиен и метежен, аз паля лесовете
и в пламъка им бурен възпламвам и горя —
и раждам се безумно в съня на вековете —
самичък късна вечер и утринна заря.*

*И грея над полята далечни и безбрежни —
полята нацъфтели от мойта топлина;
и пия аромата на утрините нежни —
самичък нежно утро и бяла светлина.*

*И грея през мъглите на своето съмнение,
и себе си изграждам, и себе си руша —
и в светлите чертози на моето рождение
усмихната се ражда световната душа.*

*Аз съм облак лекокрилен, облак бледен и прозрачен —
и люлея се запален от вечерните зари;
аз съм облак лекокрилен, застрашителен и мрачен —
и поройно се изливам над полета и гори.*

*И гальовно оросявам цветнокъдрите градини —
цветнокъдрите градини пият моята роса.
Аз съм облак бързотечен във простори ведросини —
в мен са мощно въплотени животворни чудеса.*

*В мен са мощно въплотени черни мълнии и бури
и залутан вечно търся на безбрежия брега...
Аз съм облак бързотечен по разстланите лазури,
аз съм облак бързотечен — светла радост и тъга.*

11

*Земята ме роди, небето ме отхрани —
световен властелин и син на боговете.
Владетел на гори и бурни урагани —
във моето небе живеят ветровете.*

*Размирно-величав и нежен като пролет —
запалени от мен възпламнуват слънцата.
Стремителен и горд е смелият ми полет
и в моето сърце пленени са сърцата.*

На тоя смъртен мир без вяра и отрада

*аз дъхнах трепета на своята вечна жажда.
Под моето небе природата е млада,
под моето небе природата се ражда.*

*И винаги един — фъртуна и тревога, —
земята любя аз и слънцето милея;
и вечно окрилен и буден като бога —
земята ме роди да паля и да грея.*

*Земята ме роди, небето ме отхрани —
световен властелин и син на боговете.
Владетел на гори и бурни урагани —
във моето небе живеят ветровете.*

12

*Аз горд съм като слънцето и нежен —
и нежен като вечерно небе.
Духът ми е стихуен и метежен
и аз съм горд, просторен и безбрежен —
безбрежен като пролетно небе.*

*Аз горд съм като слънцето и щедър —
и щедър като майката земя.
Духът ми е безоблачен и ведър.
и аз съм горд и горестен, и щедър —
и щедър като родната земя.*

13

*Обичам тишината на утрините бели
и бисерния блясък на тяхната роса;
обичам и нощите — нощите навалели —
и приказките техни за странни чудеса.*

*Обичам всяка пролет и рожбите ѝ нежни,
обичам и тъгата на есенния ден.
но любя и размаха на бурите метежни,*

и тихата девойка, потънала във свен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.